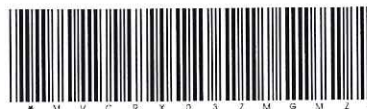

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX03ZMGMZ
prvotní identifikátor

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Č. j.: MV- 63582-2/KM-2018

Praha 11. června 2018
Počet listů: 6

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodlo

ve věci stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, ze dne 28. 5. 2018, kterou podal [REDAKCE] (dále jen „stěžovatel“), proti postupu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“), při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace ze dne 14. 5. 2018, kdy mu povinný subjekt přípisem ze dne 18. 5. 2018 pod č. j. KRPS-150066-2/ČJ-2018-0100AP-106, sdělil, že za poskytnutí informací bude požadovat úhradu ve výši 753 Kč

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, se úhrada za poskytnutí informace s n i ž u j e na celkovou výši 0 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Dne 31. 5. 2018 byla nadřízenému orgánu v souladu s § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím postoupena stížnost stěžovatele spolu

s příslušným spisovým materiálem povinného subjektu. Ze spisového materiálu plynou následující skutečnosti:

Stěžovatel se prostřednictvím datové zprávy obrátil dne 14. 5. 2018 na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které požadoval *sdělení jakou finanční odměnu – znalečné obdrželi za rok 2016 a 2017 od povinného subjektu znalci v oboru soudního lékařství zapsaní v rejstříku znalců dle uvedených identifikačních čísel.*

Dopisem ze dne 16. 5. 2018 pod č. j. KRPS-150066-1/ČJ-2018-0100AP-106 vyzval povinný subjekt stěžovatele k doplnění jeho žádosti dle § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím a to konkrétně k doložení data narození. Stěžovatel na výzvu obratem reagoval a žádost doplnil o své rodné číslo.

Následně povinný subjekt zaslal stěžovateli dopisem ze dne 18. 5. 2018 pod č. j. KRPS-150066-3/ČJ-2018-0100AP-106 výzvu, ve které uvedl, že s odkazem na ustanovení § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím bude za poskytnutí informace požadovat úhradu ve výši 753 Kč, neboť poskytnutí informace si vyžádá 3 hodiny mimořádně rozsáhlého vyhledávání.

Proti sdělení o výši úhrady podal stěžovatel opravný prostředek ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. stížnost, byť ve věci toto podání nazval nesprávně jako „odvolání“. Ve stížnosti stěžovatel uvedl, že: *„...se odvolávám proti výši finanční úhrady požadované jako kompenzaci za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací v délce 9,2 hodiny a to ve výši 2.259 Kč. O přehled vyplacených odměn za rok 2016 a 2017 jsem požádal všechny krajská ředitelství policie ČR a o finanční kompenzaci jsem byl požádán kromě Královéhradeckého kraje již jen v případě Středočeského kraje a i to ve výši 400 Kč.“*

Nadřízený orgán zde musí předně konstatovat, že obsah námitek uvedených ve stížnosti je zmatečný. Stěžovatel neuvedl správně výši úhrady, kterou povinný subjekt požadoval (753 Kč za 3 hodiny vyhledávání). Uvedené zřejmě plyne z toho, že stěžovatel podal dva opravné prostředky proti dvěma vyčísleným úhradám (druhé ze strany Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje), avšak tyto obsahují úplně stejný text. Nicméně i přes tuto zmatečnost je ze záhlaví podání zřejmé, proti jakému postupu a kterému povinnému subjektu směřuje.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podal stěžovatel a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem.

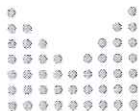
Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, včetně souvisejících argumentů stěžovatele, a dospěl k následujícímu.

Základním smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, s výjimkou zákonem výslovně uvedených informací, a tomu odpovídající povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti, a to v intencích čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož „*státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*“ Zjednodušeně řečeno režimu tohoto zákona podléhají všechny informace o činnosti povinných subjektů s výjimkou informací, jejichž ochranu předpokládá výslovně zákon, který tak současně určuje meze práva na informace (viz § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.* Z uvedeného ustanovení tedy plyne, že zákon taxativně vymezuje náklady, které je povinný subjekt oprávněn po žadateli o informaci požadovat.

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncepčuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Při přezkumu výše úhrady se nadřízený orgán zabýval tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování

informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a sazebníku úhrad za poskytování informací. Musel tedy především zvážit, zda sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Z doložených podkladů povinného subjektu vyplývá, že poskytnutí informace na základě žádosti stěžovatele si vyžádá úhradu účelně vynaložených nákladů. Povinný subjekt proto v souladu s § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím oznámil stěžovateli, že za poskytnutí informací bude požadovat úhradu nákladů, přičemž toto následně odůvodnil existencí mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Součástí výzvy bylo dále sdělení, že *povinný subjekt prověrkou zjistil, že shromáždění a zpracování požadovaných informací pro něj bude představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se vymyká běžnému poskytování informací, přičemž odhadl minimální čas nezbytný k vyhledání, shromáždění a zpracování požadovaných informací na minimálně 3 hodiny práce.*

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není zákonem o svobodném přístupu k informacím legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu, nikoli však čas strávený zjišťováním, kde jsou tyto dokumenty uloženy, neboť v takovém případě by vnitřní organizace spisové služby povinného subjektu šla k tíži žadatele.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit,

že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu (vyhledávání v archivu apod.). Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

Nadřízený orgán po posouzení příslušného spisového materiálu dospěl k závěru, že v tomto případě nelze přezkoumat, zdali poskytnutí požadované informace vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání, neboť povinný subjekt tuto skutečnost řádně nedoložil. Spisový materiál neobsahuje žádné údaje, kterými by povinný subjekt prokázal nutnost vynaložení mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací, tj. neobsahuje žádný záznam, který by např. popisoval, jakým způsobem musí pracovníci povinného subjektu informace vyhledat. Ze spisu nevyplývají ani skutečnosti objasňující, v čem spočívá mimořádná rozsáhlost vyhledání informace. Povinný subjekt odůvodnil požadované náklady na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací pouze ve výzvě stěžovateli, přičemž uvedl, že se jedná o činnost, která se vymyká běžnému poskytování informací. Takovýto argument však pro řádné přezkoumání správnosti postupu povinného subjektu nepostačuje.

Nadřízený orgán s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že nelze řádně přezkoumat výši úhrady účelně vynaložených nákladů za poskytnutí informace, jež povinný subjekt stěžovateli vyčíslil, neboť z předmětného spisového materiálu není možno dovodit, že by pro poskytnutí informace bylo nutno mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Nadřízený orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a snižuje výši úhrady na 0 Kč.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

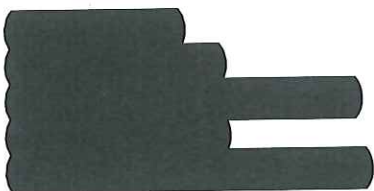
Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Mgr. Kateřina Suchoňová
pověřena řízením kanceláře
ministra vnitra

otisk úředního razítka

Vyřizuje: Mgr. Hana Zábojníková
oddělení podání osob, kancelář ministra vnitra

Rozdělovník:

Krajské ředitelství police Středočeského kraje
Na Baních 1535
156 00 Praha 5
datová schránka: 2dtai5u
K č. j.: KRPS-150066/ČJ-2018-0100AP-106